

en periode på 18 måneder fra en underretning kan rekvirere dokumentation at have foretaget en sådan underretning med angivelse af tidspunktet for underretningen. Der kan således ikke stilles krav om, at udbyderen skal stille dokumentationen til rådighed på en bestemt måde, så længe den blot er tilgængelig i den anførte periode. Dokumentation i form af en papirkvittering vil opfylde bestemmelsens dokumentationskrav. Såfremt dokumentationen er tilgængelig i for eksempel netbanken, skal udbyderen sikre, at denne oplysning kan findes i netbank i mindst 18 måneder.

En betaler skal endvidere efter forslaget til § 60, stk. 1, nr. 2, kunne anmode om at få ophævet en spærring, jf. § 58, stk. 3. I modsætning til spæringsadgangen er der ikke krav om, at betaleren kan gøre dette 24 timer i døgnet.

Efter underretning skal udbyder efter forslaget til § 60, stk. 1, nr. 4, hindre enhver brug af betalingsinstrumentet. Bestemmelsen skal forstås i overensstemmelse med forslaget til § 62, stk. 7, hvorefter udbyderen hæfter for uberettiget brug af betalingsinstrumentet efter en spærring.

Det fastslås i forslaget til § 60, stk. 2, at betalingsinstrumenter ikke må fremsendes uopfordret, bortset fra udskiftning af betalingsinstrumenter, der allerede er udleveret til en betaler.

Forsendelsesrisikoen ved fremsendelse af et betalingsinstrument eller den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning påhviler efter forslaget til § 60, stk. 3, udbyderen. Bestemmelsen skal ses i forlængelse af forslaget til § 60, stk. 1, nr. 1, hvorefter det påhviler udbyderen at sikre, at for eksempel den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning ikke er tilgængelig for andre end betaleren af betalingsinstrumentet. Da udbyderen vælger fremsendelsesformen, bør udbyderen også bære risikoen, hvis forsendelsen ikke kommer frem til betaleren. Hvis et betalingskort bortkommer i forbindelse med fremsendelsen til betaleren, er det derfor tillige udbyderen, der må bære fremsendelse af et nyt kort til betaleren.

Hvis et betalingskort og måske pinkode bortkommer i forbindelse med fremsendelse til betaleren og det efterfølgende bliver anvendt til betalingstransaktioner, medfører reglen om, at udbyderen bærer forsendelsesrisikoen i forslagens § 60, stk. 3, at udbyderen uanset selvriskoreglen i forslagens § 62, stk. 2, skal bære det fulde tab.

Efter forslaget til § 60, stk. 4, kan det aftales, at stk. 1, nr. 3 og 4, dvs. reglerne om dokumentation for spærring samt hindring af brug af betalingsinstrumentet efter underretning, ikke finder anvendelse på mi-

krobetalingsmidler, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for bru- gen af det.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 57, og stk. 4 gennemfører direktivets art. 53, stk. 1, litra a.

Til § 61

Det foreslås i § 61, stk. 1, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, jf. § 57, medmindre andet følger af § 62. Ved en uautoriseret transaktion, skal betalers udbyder straks tilbagebetale betaleren beløbet.

Bestemmelsen finder anvendelse for alle betalings- transaktioner omfattet af lovforslagets bilag 1, og fastslår, at betalers udbyder skal hæfte i forhold til betaler for tab som følge af uautoriserede betalingstransakti- oner. Bestemmelsen har derfor et bredere anvendel- sesområde end forslaget til § 62, jf. nedenfor, der kun finder anvendelse i forhold til uberettiget brug af be- talingsinstrumenter.

Det fremgår af bestemmelsen, at betalers udbyder i tilfælde af en uautoriseret transaktion straks skal tilba- gebetale betaleren beløbet. En udbyder bør derfor som udgangspunkt hurtigst muligt efter en anmeldelse om en uautoriseret transaktion tilbageføre det omtvistede beløb. Hvis udbyderen har mistanke om, at der ikke er tale om en uautoriseret transaktion og derfor afviser en hurtig tilbageførsel, vil betaler efter rentelovens regler kunne have krav på renter, hvis det senere viser sig, at der forelå en uautoriseret transaktion.

Hvorvidt der er tale om en uautoriseret betalings- transaktion skal fastlægges efter § 57.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 60.

Ifølge forslaget til stk. 2 kan det aftales, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt eller hvis betalers udbyder på grund af mikrobetalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var auto- riseret.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 53, stk. 1, litra b.

Til § 62

Med forslaget til § 62 fastlægges den ansvarsforde- ling, som skal gælde, hvis et betalingsinstrument bru- ges af en person, som ikke er berettiget til at bruge det. Bestemmelsen viderefører de hidtil gældende regler i lov om visse betalingsmidler § 11.

Bestemmelsen gennemfører samtidig betalingstje- nestedirektivets art. 61, der fastlægger en række und- tagelser fra reglen i direktivets art. 60 om, at betalers